

۲۰۲۰/۰۱/۱۸

عنایت شریف

عاقبت به خیر

خبر توافق طالبان در مورد کاهش (؟) موقتی خشونت، حتا پیش از آنکه طالبان آنرا اعلام کنند نخست از حنجره ی پاکستان پخش شد.

هرچند اسلام آباد بخوبی میداند که اگر صدای طالبان را از گلوی خود بگشود نفود پاکستان بر طالبان بیشتر افشا میشود اما پاکستان در لحظه های خاص، اینگونه افشاگری را قصدی و حساب شده انجام میدهد تا به یاد جهانیان بدهد که تصمیم گیرنده ی اصلی در امور طالبان، پاکستان است

و باید هنگام توزیع امتیاز و پاداش، بی بهره نماند

درین میان در حالیکه این روزها از پاکستان آوازه ی چنین توافق های مرموز بگوش میرسد، در افغانستان در زیر ریش دولت صدای هرج و مرج و رایج شدن روش طالبانی بلند شده و در باغ هنر و فرهنگ سمارق های زهری روییده است. اگر دولت با عاملین این روش که آشکارترین تخطی از اساسی ترین حقوق انسانی را انجام میدهند برخورد قاطعانه نکند، در پهلوی آنکه

بیماری و مسمومیت به سرعت شیوع خواهد یافت ، ادامه این وضع مشکل دیگری در معامله با طالبان نیز بمیان خواهد آورد.

در صورت دوام این درامه و افتضاح در داخل ، حکومت در تماس احتمالی با طالبان ، با چگونه قلم و با چه دستی برای خود خط سرخ خواهد کشید و با کدام روی بر آن پافشاری خواهد کرد ؟ چه کسی خط های کشیده شد در ریگ را باور خواهد کرد و درینگونه شرایط باز هم نامی از خط سرخ گرفتن چقدر زجر دهنده و تا کدام اندازه تهی از معنا خواهد شد.
